

det tidligere var Skik, ikke var blot en enkelt Censor, der gav den skriftlige Op-gave, men at de var flere derom. Ogsaa andre Bestemmelser vilde finde en Plads i en saadan Vedtægt, f. Eks. Regler for, hvorledes der i Tilfælde af Sygdom skal forholdes.

Paragraffen er i øvrigt i væsentlig Over-ensstemmelse med Lov 30. Marts 1894 § 6.

Til § 8.

Den foreliggende Paragraf har et fra den tilsvarende i Lov 30. Marts 1894 noget ændret Indhold, hvilket væsentligt skyldes en blandt Seminarierne almindelig og sikkert berettiget Misfornøjelse med, at saa at sige enhver kan oprette et Seminarium. Følgen af det nuværende Sys-tem, hvor man ved et Seminariums Godkendelse kun maa se paa Lærertal og Lokale, er, at overalt, hvor der er Real- eller højere Almenskole, er de formelle Forudsætninger til Stede for et Seminarium, besørget som Bibeskæftigelse af Lærere, der allerede have et Embede.

Under en Ordning, efter hvilken Seminarier i væsentlig Grad selv sætter Maalet for Undervisningen og selv afgør, om dette Maal er naaet, idet Lærerne selv eksaminerer og ere medbestemmende ved Karakterernes Fastsættelse, er det aldeles rimeligt, at Ministeriet har Lov til at skønne om vedkommende Forstander og Lærere, ikke blot om deres Dygtighed, men ogsaa om den Tid og Kraft, de ifølge hele deres Stilling kan anvende paa Seminariegerningen, svarer til denne Gernings Betydning. De private Seminariers Lærere ere for Ministeriet og Offentligheden egentlig ganske ukendte. Deres Navne komme kun frem ved den aarlige Indberetning om, hvor meget hver af dem faa i Løn, ved hvilken Lejlighed de for Sagens Skyld godt kunde betegnes: x, y osv. Hvis man som tidligere lagde Hovedvægten paa Prøven, kunde man med Rette sige: „det er os ligegyldigt, hvorfra Eleverne har deres Kundskaber, naar blot de har dem“; men naar man lægger Vægten paa en regelmæssig Undervisning, overhovedet paa Undervisningen, medens man overlader Seminarier selv at afholde Prøven, maa det være nødvendigt, at der skønnes om Dygtigheden m. m. hos den, der skal meddele Undervisningen. Dette begrundes yderligere derved, at der ikke er noget egentligt Tilsyn med Seminariernes Undervisning, ingen Inspektion. Naar enhver Skolekommission har Ret til at skønne om en almindelig Privatlærers Dygtighed (nemlig for saa vidt han vil

have Ret til selv i sin Skole at eksaminere sine Elever), og naar der her i København stilles bestemte Fordringer til den, der vil være Leder af en privat Skole, bør man sikkert ogsaa, og navnlig altsaa med den nuværende Eksamensordning for Øje, overlade til Ministeriet et Skøn over den Persons Dygtighed, der skal have Ret til at undervise og selv dimittere unge Mennesker som Lærere til den offentlige Folkeskole.

Naar der ved Godkendelse af et Seminarium tillige skal skønnes over Maksimum for Elevtal i en Klasse, under de foreliggende lokale Forhold, er dette en simpel hygiejnisk Foranstaltning. Tallet af Elever i en Klasse bør rette sig efter Lokalernes Størrelse, desuden bør der af pædagogiske Grunde fastsættes et absolut Maksimum, f. Eks. 28.

Hidtil har det faktisk været saaledes, at det har været ganske umuligt for et Seminarium at arbejde sig frem efter Anvisningen i den gældende Seminarielovs § 7, sidste Stykke. Ikke et eneste Seminarium har virket eller arbejdet sig frem ad den Vej. Enhver, der vil danne Privatseminarium, maa erkende det umulige eller dog overordentlig vanskelige i at faa Elever, naar Seminarier ikke ligesom andre Seminarier selv kan afholde den afsluttende Prøve, og naar Eleverne ingen Understøttelse kan faa. Man har derfor ikke haft andet Valg end dette: enten at kvæle Seminarier i Fødselen ved ikke at anerkende det, eller ogsaa at anerkende det straks. Men mod denne sidste Fremgangsmaade kan der rejses naturlige Indvendinger; dels bliver det da altfor let at oprette Seminarier, dels synes det urimeligt at anerkende og understøtte det, før det i nogen Maade har vist, hvad det formaar. For at komme bort fra denne Vanskelighed foreslaar man, at der bliver to Grader i Anerkendelsen. Ved den første opnaas de for Seminarier Eksistens nødvendige Indrømmelser, nemlig Ret til selv at afholde den afsluttende Prøve og Ret til at faa Del i Elevunderstøttelsen. Ved den anden opnaas almindelig Anerkendelse med den i Loven fastsatte direkte Understøttelse til selve Seminarier.

I Slutning af 3die Stykke i Paragraffen bestemmes, at Ministeriet skal godkende Ansættelse og Afskedigelse af Lærere. Hvis denne Bestemmelse synes at gøre et Indgreb i Privatseminariernes Stilling som private, skal der henvises til, at en Institution, der uddanner Personer med direkte Adgang til offentlige Embeder, efter sin Ide neppe kan siges at være privat;